

Éljen a magyar–román barátság!

2023 július 28. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Kutyából nem lesz szalonna, Erdély pedig sosem lesz román közigazgatási egység

A román külügyminisztérium hétfőre bekérte Magyarország bukaresti nagykövetét, és számonkérte rajta azt a korábbi követelését, hogy Orbán Viktor miniszterelnök „tanúsítson visszafogottságot” a bálványosi nyári szabadegyetemen. Szerintük ugyanis nem tanúsított. Szerintem meg igen.

A bukaresti külügy igencsak föl van háborodva, legalábbis úgy tesz, mintha föl lenne, mivelhogy Magyarország miniszterelnöke a beszédében ismertette az ő demarsukat, amelyet szóbeli diplomáciai csatornákon juttattak el hozzá. „Az ebből az alkalomból tett, nem helyénvaló nyilvános kijelentések nincsenek összhangban a román fél által következetesen szorgalmazott célkitűzéssel, hogy a felek az építő jellegű, pragmatikus, jószomszédi viszonyt, a két állam együttműködését ösztönözzék” – panaszkodtak.

Szerintem pedig az nincs összhangban az „építő jellegű, pragmatikus és jószomszédi viszonytal”, hogy Románia el akarja írni a magyar miniszterelnöknek, miről és hogyan beszélhet, milyen témákat hozhat szóba, miket nem. Az effajta követelések sem nem építő jellegűek, sem nem jószomszédiak – ellenben végtelenül szemtelenek. Hogy ne mondjam: pofátlanok. Bár aki akár felületesen is tanulmányozta Romániának, e 146 esztendő kisgömböcállamnak a történelmét, cseppet sem lepődik meg ilyesmin. Ha csupán szemtelen lenne a mindenkori román politikum... Ám legtöbbször gátlástalan és jellemtelen is. A teljesség igénye nélkül idézzünk föl néhány esetet „dicsőséglistájukról”.

A Balkán-háborúk során hátba támadták szövetségesüket, Bulgáriát, amiért jutalmul háromezer négyzetkilométernyi bolgár földet kaptak. Aztán az első világháborúban elárulták az Osztrák–Magyar Monarchiát, amikor a semlegességi szerződésre fittyet hányva 1916-ban betörték Erdélybe. Pedig I. Ferdinánd román király előzőleg becsületszavát adta, hogy nem készülnek minket megtámadni. Tisza István magyar miniszterelnök botor módon hitt neki. A román miniszterelnök, Ion I. C. Brătianu titkos szerződést kötött az antanthatalmakkal, és sürült területi ígéretekért (a Tiszáig megkapják Magyarországot) cserébe vállalta, hogy Románia hátba támadja szövetségesét. 1916. augusztus 27-én hadat üzentek az Osztrák–Magyar Monarchiának, ám a Kárpátok tövében jó ideje lesben álló román seregek már a hadüzenet előtt megindultak a többségében gyengén rezgett hágók ellen.

Brătianu az orvtámadást azzal indokolta, hogy seregeik „elnyomott erdélyi testvéreik felszabadításáért” indulnak harcba. (Erre nem árt emlékezni, egyszer még jó hivatkozási alap lehet.) A területeinkre éhes románok Budapest elfoglalását tűzték ki célul, ám kudarcot vallottak. Az első hetekben ugyan néhány erdélyi várost elfoglalt a 370 ezres román haderő, fölégették Csíkszeredát, súlyos károkat okoztak Brassóban, ám hamar kifulladtak. A két éve háborúzó, több fronton lekötött magyar, osztrák, német, bolgár, török haderő rövidesen ellentámadást intézett a románok ellen. Erdély felől az 1. osztrák–magyar és a 9. német hadsereg Erich von Falkenhayn tábornok vezetésével ellencsapást mért a románokra szeptember elején, és október végére teljesen szétverte, kiűzte a megszállókat.

Eközben Bulgária felől August von Mackensen tábornok vezényletével indult támadás, amely gyors és átütő sikert hozott – annak ellenére, hogy a románok nagy számbeli fölényben voltak. Mackensent segítette a Dunán egészen Dobruzsáig hajózó osztrák–magyar monitorflotta, amelynek köszönhetően elfoglalták Constanát. Alig két hónappal az orvtámadás után Románia az összeomlás szélére jutott. Erdélyt október 25-ére szabadították fel a német és osztrák–magyar erőktől, december 6-án pedig már Bukarestbe is bevonultak. A főváros bevétele után az oroszok, szerbek és franciák által segített románok még egy évig tartották a Regát északkeleti részét, ám végül 1917 decemberében fegyverszünetet kértek, majd különbékét kötöttek a központi hatalmakkal.

E különbéke azért is említésre méltó, mert a románok az antanttal kötött titkos szerződésben korábban megígérték: soha nem kötnek különbékét az ellenséggel. Tehát – mint a legtöbb szerződésüket, ígéretüket – ezt is megszegték. Ahogyan aztán a központi hatalmakkal kötött különbékét is, hiszen egy nappal az első világháború vége előtt, 1918. november 10-én ismét hadat üzentek Németországnak, hogy így hivatalosan „győztesnek” minősüljenek. Majd megint rátörték Erdélyre, s miután nemzetvesztő Károlyi Mihályék addigra nagyrészt leszerelték a magyar haderőt, gond nélkül elfoglalták, kifosztották hazánkat. (A magyarországi baloldal azóta is ikonként tekint Károlyira: íme, így kell gyorsan idegen kézre játszani a hont. Máig nem bírták kiheverni, hogy a vörös gróf szobrát az Orbán-kormány eltakarította a Kossuth térről.)

Jellemző: az antant tiltása ellenére a védtelen Budapestre bevonuló, előzőleg magyar civilek tucatjait kivégeztető román tábornokoknak pár éve szobrot emeltek kincses Kolozsváron. Gondolom, ez lenne az a bizonyos „építő jellegű, pragmatikus és jószomszédi viszony”, amit a román külügyminisztérium emleget. Vagy az, hogy román nácik néhány napja immár másodszor is földúlták az úzvölgyi magyar katonai temetőt, s a román zsoldárok mindezt ölbe tett kézzel végignézték.

Éljen a megbonthatatlan magyar–román jószomszédi viszony!

A második világháborúban ismét hozták a formájukat, megint átálltak, megint hátba támadták a szövetségeseiket. Persze erre már senki sem kapta föl a fejét. Papírforma volt. (Az amerikaiak helyében csöppet aggódnék, hogy most Bukarest az egyik leglelkesebb szövetségeseük...)

Jószomszédi viszony? Szinte nincs olyan hónap, hogy ne avatnának Avram Iancu-szobrot valahol Erdélyben. Hogy ki volt ?? Nézzük.

„A védtelen embereket el?bb levetk?ztették, kifosztották, majd Dobra [Petru Dobra román ügyvéd, agitátor] parancsára felsorakoztatták. Alighogy ez megtörtént, minden oldalról rájuk támadtak, és lemészárolták ?ket. Mire eljött a hajnal, 645 zalatnai teteme borította a preszákai mez?t. Zalatna és lakóinak pusztulása nem volt példa nélküli. [1848] Október közepét?l november közepéig tucatnyi magyar település jutott hasonló sorsra” – írja Hermann Róbert történész. 1849 januárjában Nagyenyed következett, ahol nyolcszáz fegyvertelen magyart mészároltak le. Majd folytatódott a sor: Hari, Nagylak, Borosbenedek, Jára, Abrudbánya, Boroskrakkó, Magyarigen, Gerendkeresztúr, Székelykocsárd és a többi; sok száz vérbe fagyott halottat hagytak maguk után.

Míg Bem József és a magyar szabadságküzdelem többi tábornoka a reguláris császári hader?t kereste, katonákkal akart harcolni, addig a román „népfölkel?k” fegyvertelenekre, asszonyokra, id?sekre, gyerekekre vadásztak. E vérg?zös horda egyik vezet?je volt Avram Iancu. ? Románia nemzeti h?se. A legyilkolt magyarok utódaival a mai napig ezt a sátáni figurát ünnepeztetik. S közben megbékélésr?l meg jószomszédságról prédikálnak...

Fölteszem, az is a jószomszédi viszony része, hogy december elseje náluk nemzeti ünnep. Ilyenkor az utolsó székelyföldi zsákfalu nyilvános illemhelyeit is piros-sárga-kékre lobogózzák, ízlésesen, hadd ünnepeljék a magyarok: 105 éve ezen a napon mondta ki néhány román szeparatista Gyulafehérváron, hogy Erdély csatlakozik Romániához. F?t-fát, egyebek között autonómiát ígértek a többi erdélyi nemzetiségnek, amit aztán 105 év alatt sem voltak képesek megadni. Amikor Románia területi integritásáért aggódnak vagy éppen székely szeparatizmust emlegetnek Bukarestben, jusson eszünkbe 1918. december elseje!

Nem értékítélet, pusztán ténykérdés: Románia történelme a szövetségeseik elárulásáról, orvtámadásokról, szerz?désszegésekr?l, népiirtásokról, ármánykodásokról szól. Ennek tükrében kell értelmezni a román külügyminisztérium Orbán Viktorhoz intézett demarsát, majd m?felháborodását.

A történelem nem ért véget. Kutyából nem lesz szalonna. Erdély pedig sosem lesz román közigazgatási egység.

Borítókép: A Magyar Királyi 10. Honvéd Gyalogezred miskolci katonáinak sírjai fölé a dormánfalvi önkormányzat által emelt betonkeresztek a Székelyföld határán fekv? Úzvölgye magyar katonai temet?jében (Fotó: MTI/Veres Nándor)

Pilhál Tamás - www.magyarnemzet.hu

Ajánló